

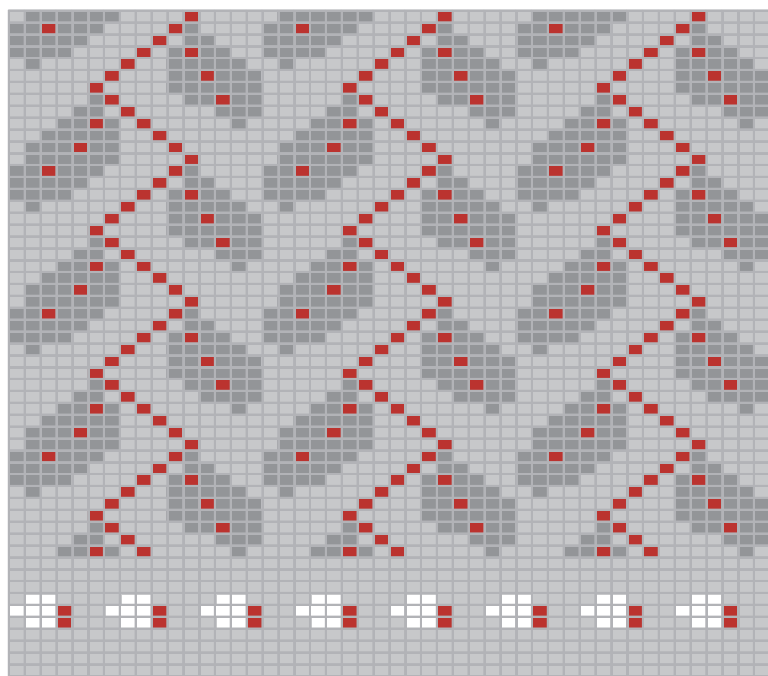
PILLE HERMANN

Pajulehekiri pitsilisena ...

Kindakirjad rändasid Eestimaal koos inimestega. Kinnas on kootud 1950ndatel. Kuduajaks on Võrumaalt pärit vanaema Olga Marie Haavalo.

... ja kirimustrina.

välja tuua – ühele meeldib käbikiri oma pastelsetes toonides, teine eelistab Greta Garbo kirja tänu selle erk-
sale punasele värvile.

Üks muster, mitu võimalust

“Enamasti pannakse näitusele välja võimalikult palju eri mustritega kindaid. Meie näituse teeb eriliseks see, et huvilistele on uudista-

miseks ühe mustri, kuid eri värvitoonidega kootud kindapaare ning võib näha, kuidas muster seeläbi muutub. Vilksamisi pilku kinnastele visates jääb mulje, justkui polekski tegu ühe ja sama mustriga,” selgitab Aime.

Et käsitöö puhul väga oluline ikka isetegemise rõõm, on näitusel näha eri tasemega kootud kindaid. On vähelevinud kirju, kuid

ka mustreid, mis levinud paljudes kihelkondades. “Kui kuduja nägi mõnda huvitavat mustrit, “pani silma peale” ja kirjutas nähtu kodus üles, nii need kirjad kihelkonnast kihelkonda liikusid,” räägib Aime kindakirjade liikumisest.

Lisaks kaunistele kirjatud kinnastele on väljas ka mõned üsna nõelutud kindad.

“Need on mu naabrimemme kindad. Kui ta neid näitas, oli mul kohe selge, et need peavad ka näitusele jõudma. Paljud noored inimesed ei teagi, et on olnud aeg, kus ka kindaid korduvalt nõeluti. Sageli olid need parandatud eri värvi lõngaga, nii et sellest moodustus justkui muster,” jutustab Aime.

Kindanäituse projekti rahastas EAS kohaliku omaalgatuse programmi kaudu ning korraldas MTÜ Haapsalu Käsitööselt. Näitus on Haapsalu kunstikooli galeriis avatuks veebruari lõpuni.

PILLE HERMANN